

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Mgr. I. T.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 5. 2016, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 10. 5. 2016, č. j. byly námitky žalobce zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 31. 3. 2016, č. j., jímž byl přiznán žalobci starobní důchod ode dne 1. 11. 2010 ve výši 13.955 Kč měsíčně, bylo potvrzeno.

Včas podanou žalobou se domáhal žalobce zhodnocení doby zaměstnání ode dne 1. 1. 1971 do 11. 12. 1974, kdy pracoval u Československé televize, studio Brno jako asistent produkce. I když pracoval jako externí zaměstnanec, pracoval řádně každý den, a to minimálně 8 hodin a za tuto práci byl řádně placen, výplatní páskou, jako každý jiný

zaměstnanec. Uvedl, že není jeho vinou, že Česká televize nemá archiv s uloženými doklady o spolupráci s bývalými zaměstnanci. Proto požádal své tehdejší spolupracovníky o svědecké prohlášení, že v uvedené době pracoval u Československé televize Brno. Navrhl přezkoumání předmětné záležitosti.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 6. 9. 2016 se neztotožnila s žalobní námitkou. Odkázala na spisovou dokumentaci žalobce, z níž se zjišťuje, že předložil žádost Československé televize Brno datovanou dne 8. 6. 1972, adresovanou Národnímu výboru města Brna, kterou bylo žádáno o povolení externí spolupráce jmenovanému. Žádosti bylo vyhověno. Žalovaná uvedla, že ze samotné nutnosti podání žádosti Československé televize o povolení externí spolupráce lze usuzovat, že se jedná o výjimečný krok, který Československá televize Brno provedla v případě žalobce a který zcela logicky neprováděla jednotlivě u každého svého kmenového zaměstnance. Uvedené jen potvrzuje, že žalobce musel být u Československé televize Brno zaměstnán na dohodu o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti, u níž se použije stejná právní úprava jako pro pracovní poměr, avšak s několika výjimkami, kterými je pracovní doba a doba odpočinku, překážky v práci na straně zaměstnance, skončení pracovního poměru a odměna z dohody o práci konané mimo pracovní poměr. Pro zhodnocení takové činnosti do celkové doby pojištění je nezbytné prokázat, že příjem z této činnosti činil minimálně 400 Kč měsíčně. To se žalobci prokázat nepodařilo. K takovému účelu je předloženo svědecké prohlášení dvou svědků, kteří zaměstnanci Československé televize Brno ve sporné době prokazatelně byli, zcela irelevantní. Žalovaná z uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Soud měl k dispozici dávkový spis žalobce, v němž je založena jeho žádost o starobní důchod podaná dne 26. 10. 2015 s požadovaným datem přiznání dávky ode dne 1. 11. 2010. Dále ve spise se nachází žádost Československé televize Brno o povolení externí spolupráce v případě žalobce, a to ve funkci asistenta produkce ze dne 8. 6. 1972. Odbor pracovních sil národního výboru města Brna vyslovil dne 9. 6. 1972 souhlas s tím, aby požadující organizace zaměstnala žalobce jako externího pracovníka do doby jeho přijetí ke studiu na FAMU. Dále ze spisu vyplynulo, že žalobce byl poživitelem plného invalidního důchodu ode dne 28. 9. 2003. Dobu „externí“ spolupráce s Československou televizí Brno, tj. dobu zaměstnání ode dne 1. 1. 1971 do 11. 12. 1974 doložil čestným prohlášením ze dne 26. 10. 2015 spolupracovníky P. B., nar. a P. Š., nar. Ode dne 12. 12. 1974 byl jmenovaný u uvedeného zaměstnavatele zaměstnán v pracovních právních vztahu. Jak vyplynulo z žádosti o invalidní důchod, v roce 2003 uvedl, že ode dne 1. 4. 1971 do 8. 6. 1972 externě spolupracoval s Československou televizí Brno (bez dokladu) a ode dne 9. 6. 1972 pracoval na dohodu o pracovní činnosti (doklad předložen potvrzením ze dne 8. 6. 1972).

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Za splněním zákonných podmínek soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Jádrem sporu je posouzení, zda dobu pojištění v době ode dne 1. 1. 1971 do 11. 12. 1974 lze žalobci zhodnotit jako dobu pojištění či nikoliv.

Z listinných podkladů vyplynulo, že žalobce narozen dne 28. 3. 1946 dosáhl důchodového věku v 61 letech a 10 měsíců, tzn. dne 28. 1. 2008. Jelikož od roku 2003 byl poživitelem plného invalidního důchodu, bylo při určení výše starobního důchodu postupováno dle § 19 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“).

Podle § 13 odst. 1 zdp se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. 5. 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud bylo za ni zaplacen pojištění, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, důchodového zabezpečení jsou účastni zaměstnanci v pracovním poměru.

V případě žalobce bylo prokázáno, že odbor pracovních sil Národního výboru města Brna ve smyslu ust. § 233 odst. 1 zákona č. 42/1970 Sb. a § 8 Nařízení vlády ČSR č. 121/1970 Sb., souhlasil s tím, aby Československá televize Brno zaměstnávala žalobce jako externího pracovníka do doby jeho přijetí ke studiu na FAMU.

Z povahy věci lze usuzovat, že právní vztah k Československé televizi Brno musel být založen na dohodě o pracích konaných mimo pracovní poměr, tzn. na základě dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti. Ačkoliv se jedná o právní úpravu vykazující charakter pracovního poměru, o pracovní poměr v pravém slova smyslu se nejedná, neboť jsou zde určitá specifika rozdílnosti, jimiž je např. pracovní doba, doba odpočinku, překážky v práci na straně zaměstnance, skončení pracovního poměru a odměna z dohody o práci konané mimo pracovní poměr. V této souvislosti nutno poukázat i na § 42 odst. 1 vyhlášky č. 149/1988 Sb., platné do dne 28. 2. 1993, dle které „za hrubý výdělek občana činného na základě dohody o pracovní činnosti se považuje odměna za sjednané práce podrobená dani.“ Podle odst. 2 „hrubými výdělky jsou i výdělky za kalendářní měsíce, ve kterých občan činný na základě dohody o pracovní činnosti nebyl nemocensky zabezpečen jen proto, že jeho příjem nedosáhl výdělku 400 Kč měsíčně.“ Z aplikace citovaného právního předpisu na projednávanou věc se žalobci nepodařilo prokázat, že z uvedené pracovní činnosti by dosahoval příjmu minimálně v uvedené výši 400 Kč měsíčně. Tato skutečnost je prokázána i tvrzením jmenovaného, který v žalobě uvedl, že žádné jiné podklady o pracovní činnosti u uvedené organizace nevlastní a nemůže je proto doložit. Lze tedy souhlasit s názorem žalované, že za tohoto stavu doložené svědecké prohlášení dvou svědků, kteří byli zaměstnanci uvedené organizace v daném období, jsou právně irelevantní, nemohou být proto zohledněny.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že správní subjekt učinil správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. června 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová